

Der, hvor de store beløb derfor kan hentes, der har vi hentet pengene. Man vil så lægge oveni. Det er ikke realistisk, og dermed forsvinder grundlaget for, at man kan finansiere det, som man så gerne vil.

Pudsigt er det også, at når vi kommer ned til et af de sidste ændringsforslag, hvor vi går ind i bevillingsreserverne, altså midler, vi skal bruge til, hvad der måtte dukke op, så foreslås kontoen helt fjernet. Hvad vil der ske, hvis vi i Finansudvalget ikke har denne bevillingsreserve? Hvad vil der ske, når der kommer et aktstykke, som beskæftiger sig med et hæderligt og et godt formål? Tag f.eks. for nylig, hvor vi i Finansudvalget skulle vedtage et aktstykke omkring en indsats for utilpassede unge finansieret af netop reserven. Men den foreslås fjernet.

Lægger jeg de tal sammen, som er foreslået af Venstre og delvis af De Konservative, så finder jeg ikke dækning for det, man gerne vil. Det er den ene del af det. Man har fuldstændig urealistiske forventninger til, hvad man kan finansiere.

Så er der det andet, og det er, hvor der er direkte penge involveret, altså hvor man kan sige, det er en regulær diskussion, om de penge skal optræde eller ej, og det er ulandsrammen, angrebet på ulandsrammen.

Det kan man mene meget om, man kan også diskutere, hvor populær en sag det er i befolkningen. Der er yngre, som mener meget markant som en del af det politiske arbejde, at vi skal have et ansvar, og at vi har et ansvar over for tredjeverdenslandene. Vi har et ansvar for at forebygge, at mange mennesker tvinges på flugt, og vi har et ansvar for at skabe mere lige vilkår for at leve på denne klode. Det synspunkt har jeg, det synspunkt har Socialdemokratiet, vi kan ikke acceptere, at de midler, vi overfører til tredjeverdenslande og til de lande, vi samarbejder med, skal reduceres.

Når argumentationen for at reducere ulandsrammen er, at vi skal fravælge støtte til diktaturer, og hvad der ellers bliver brugt af ord om visse af de lande, vi samarbejder med, så må jeg sige: Ja, men det gør vi allerede. Hvis vi bliver udsat for vilkår i et land, og hvis befolkningen bliver udsat for vilkår i et land, hvor demokratiet ikke eksisterer, hvor nepotisme og korrupsion foregår, jamen så reagerer vi, og vi har reageret, og vi vil blive ved med at reagere.

Vi reagerede, da forholdene i Kenya ikke var i orden, og i dag støtter vi ikke via den kenyanske regering, vi går direkte ud til menneskene uden

om regeringsorganerne. Vi reagerer også i forhold til Zimbabwe.

Så der sker de reaktioner, men vi bliver i landet og må diskutere konkret ud fra de vilkår, vi har i hvert land, hvilken mening det giver at blive, og hvordan vi skal blive der. For hvis vi også forlader de områder, hvad har befolkningen, som ønsker demokrati, menneskerettigheder og udvikling, så at holde sig til?

Vi kan ikke støtte, og vi vil ikke støtte det forslag om at reducere ulandsbistanden. Vi mener, vi har en forpligtelse til at overføre de midler. Og det, at argumentationen for lavere ulandsbistand skulle være, at man så kan fjerne midler til lande, regimer, der undertrykker menneskerettigheder, er ikke tilstrækkeligt. Vi reagerer, hvor det er rimeligt at reagere.

Den anden del af finanslovdiskussionen om ændringerne handler jo så om regeringens ændringsforslag. Og der er mange. Der er også mange, vi skal stemme om. Jeg ved jo ikke, hvordan vi konkret kommer til at stemme om hvert enkelt ændringsforslag, men et kvalificeret gæt er, at ganske mange uden for aftalerne vil udtrykke stor sympati for de forbedringer af velfærden, som regeringen med sine ændringsforslag og de aftaler, regeringen har lavet, lægger frem.

Det er spændende at se, hvordan sympatien så giver sig udtryk, om man stemmer for, også selv man ikke vil stå til ansvar for, at det koster, eller vil man undlade at stemme? Måske. Man undlader vel at stemme, fordi man ikke vil fortælle befolkningen, at man gerne vil, men man kan ikke, fordi man ikke er i stand til at betale det, det koster.

Vi står med et sløret politisk billede, og jeg bliver nødt til at sige, at hvis ikke man støtter de ændringsforslag, og når man i særdeleshed heller ikke viser vilje til at ville betale det, det koster, så må man jo være imod. Man kan ikke annoncere sig til bedre velfærd. Man er nødt til selv at bekende kulør. Man kan ikke nøjes med at forklare offentligheden, hvad regeringen vil af grimme ting og så fuldstændig ignorere, hvad regeringen i øvrigt gør. Hvad med at støtte de ting, man sympatiserer med, og hvad så med at være med til at betale regningen?

Dermed vender jeg tilbage til hele grundlaget og i særdeleshed grundlaget, som jeg ser det i ændringsforslagene fra Venstre. Der er ikke penge til det, man vil, og derfor vil der heller ikke være penge til den velfærdsforbedring,